

nenda, et mul neid nähhes rõõm olli.
Zubba need kaks wannemad poisid wõsid
mulle tõ kallal abbiks olla ja se wannem tü-
truk olli emmale abbiks, need nooremad kõi-
sid ellajattega karias, ja minna sain nähha,
et lapsed Jummal and on ja et Jummal
nende läbbi mo maiapidamist õnnistas.

Nüüd ollen minna waene ilma lapsita,
otse kui mahajätud aino üks siin ma-ilmäs,
sest need sured rubbid on keik mo kuus lap-
sed minnust ärra wõtnud ja Jummal õn-
nistamine on minnust lahkunud. Ma
pean wõrast perret toitma ja katma, pean
tööd tehhes waewa näggema, ja ei tea
mitte kenne pärrast. Se emma nuttab al-
lati, ja kúksib minno káest ommad lapsed,
kes, Jummal parrako! minno sü läbbi
surma kátte said. Mo süddame tunnustus
kaebab mo peäle Jummal ees, et ma
omma laste mõrisufaks sanud; sest ma
ollin tigge ja pannin wasto need, asiad

prukida, mis läbbi nemmad olleksid wõind
sest raske surmast peästetud sada. Selle
pärrast ei olle mulle päwa egga õse rahho.
Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo Moisa, Herra ütles mulle kú kú-
mekorda: Mart lasse omma lastele need
ued rubbid panna, sest ei surre ükski in-
nimenne, ja nemmad ei sa füs ial mitte
neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal
wisil olli ka Braua mo naesele ütlenud,
ning sedda nou andis meile ka meie kog-
gudusse Oppetaja ja panni sedda öiete
meie hinge peäle, kui palju rasket kostmist
meile üksford sepärrast piddi ollema, kui
meie mitte õigel wisil ei katsu omma laste
ellamist hoida; agga, Jummal parrako!
ma ollin kurt, temma hea nou wasto.
Moisa Wannemad ja se kogguduse Op-
petaja lasid isse omma enneste lastele
ued rubbid panna. Need ei sanud sest
mittegi haigeks. Sedda ma näggin, ag-